

Pēc studijām

Studijas Juridiskajā koledžā uzsāku 2007. gada 1. oktobrī, un absolvēju to pēc diviem gadiem jau kā personāla speciāliste. Pirms uzsākt studēt, man ne brīdī prātā nebija tāda doma, ka nu es varētu vai vēlētos mācīties atkal, jo tobrīd jau vadīju divus restorānus ar labiem rezultātiem, par ko saņēmu arī darba devēju atzinību. Jā, es biju profesionāle-praktiķe, taču kad darbā radās jautājumi, kuru risināšanai vajadzīga konkrēta kompetence, kad bija jāaizpilda veidlapas, bet es nejutos droša, kā to visu dokumentēt, – man īsti nebija pat kam pajautāt. Lūk ko nozīmē zināšanu trūkums! Mana kolēģe – Juridiskās koledžas 2. kursa studente, – ieteica: “Ej taču studēt, noderēs!” Tai brīdī arī radās tā sīkā dzirkstele – nu kāpēc gan ne, ja es to vēlos?

Koledža nebija tālu, tepat Rīgas centrā un darba vietas tuvumā. Es izvēlējos nepilna laika studijas un Cilvēkresursu vadības studiju programmu, jo manā amatā (t.i., restorāna vadītāja), lai kvalitatīvi veiktu personāla atlasī, novērtētu to pēc kritērijiem, motivētu darbiniekus, apmācītu, pilnvērtīgi organizētu dokumentu pārvaldību, izstrādātu amatu aprakstus un sastādītu līgumus, tas ir nepieciešams.

Studiju procesā saprotamākie un man tuvākie studiju kursi bija tieši ar profesionālo ievirzi: personāla vadība, dokumentu pārvaldība, datorzinības, vadības psiholoģija, uzņēmējdarbība. Atsevišķi studiju kursi, kas nelikās aktuāli toreiz, izrādījās noderīgi vēlāk – bakalaura līmenī. Te jāuzsver vēl viena prasme, ko apgūst koledžā, – uzstāties publiski.

Mācīties koledžā man bija viegli, lekcijās bija jūtama docētāju profesionālā pieredze un, līdz ar to, spēja nodod savas zināšanas studentiem, skaidri un saprotami. Jāatzīmē studiju organizācijas process, kas tiešām bija augstā līmenī. Pirmais gads un 1. kurss pagāja ātrā tempā, un tad saskaņā ar studiju plānu sākās kvalifikācijas darba izstrāde. Pavisam nopietni radās bažas – par kādu tēmu rakstīt, kā to darīt. Taču ņemot vērā, ka mērķis bija absolvēt Juridisko koledžu un saņemt diplomu, mans gara spēks un sevis motivācija bija lieliski ģeneratori.

Diploms iegūts – tāda pacilāta sajūta un iekšējā balss sauc: “ES to paveicu!” Lepnums un pārliecība par sevi, ka to spēju, nepadevos! Uzreiz turpināju studijas augstskolā, bija skaidrs, ka nevajag apstāties. Protams, tie bija vēl 2,5 gadi, par bakalauru arī jāmaksā, taču tā ir investīcija sevī pašā!

Pagājis gadu desmits, atskatoties atpakaļ ne mirkli neesmu nožēlojusi savu izvēli un lēmumu. Strādāju vadošos amatos un varu droši teikt, ka līdz ar iegūtajām zināšanām manas prasmes un kompetences ir tikai augušas. Esmu ieguvusi vērtīgu vadītājas un līderes pieredzi, attīstījusi prasmi vadīt uzņēmumus un personālu, risināt sarežģītas situācijas uzņēmumā notiekošajos procesos un personāla vadības jomā, pieņemt atbildīgus lēmumus. Mana līdzšinējā darba pieredze ir saistīta ar personāla atlasi un tā vadību, veikala vadību un ēdināšanas pakalpojumu sfēru, veicot uzņēmumu direktores pienākumus. Lielākā komanda, ko esmu vadījusi, ir ap 100 darbiniekiem. Cenšos un varu uzņēmumus no zema (bankrota) līmeņa aizvest līdz ienesīgam biznesam ar labu peļņu. Šādā bēdu situācijā nonākušu uzņēmumu īpašnieki nereti sameklē mani pēc rekomendācijām. Tātad esmu novērtēta! Līdz ar ko esmu gandarīta par rezultātu: tā ir prasme publiski uzstāties, izveidot mācību materiālus attiecīgajai tēmai, mācīt personālu un saņemt apmācību rezultātu viņu darbavietā, vadīt lekcijas.

Atziņa – skolā cilvēkam ir jāiemācās mācīties, lai varētu izglītoties visu mūžu, lai prastu orientēties informācijas avotos, kas ir grāmatas, digitālie resursi, bibliotēkas, tīmekļa vietnes u.c. Pilnveide līdz Meistaram ir 10000 mācību stundas.

Starp citu, ja nu kāds vēl šaubās par augstākās izglītības diploma vērtību, tad varu pateikt no pieredzes – diplomam ir nozīme! Vadošajos amatos visur to pieprasa, ja vien tas nav savs uzņēmums! Bet zināšanas vajag arī tur.

Nellija Kmita
2009. gada absolvente